

Christa Rosier: 'Ik wil vliegen.' Leven met borstkanker. Uitgeverij Boekencentrum 2009 ISBN 9789023923015 (Borstkanker/1)

Over de schrijfster: Christa Rosier-Veldkamp (1960) is getrouwd, heeft een dochter en woont in Huizen. Haar zoon David stierf aan kanker op 14-jarige leeftijd. Ze werkte als omroepster voor de EO-televisie. Ze heeft een eigen schildersatelier waar zij zich specialiseert in het symboliseren van psalmen. zie ook <http://www.christarosier.nl/index.html>

Soort boek/stijl: Ervaringsverhaal van Christa Rosier, waarin zij in korte stukjes onderdelen van haar leven beschrijft gedurende de periode waarin zij hoorde dat ze borstkanker had en behandeld werd. Zij zijn o.a. verschenen als columns in het blad Eva. Het boek bestaat uit drie delen: de columns, een selectie van haar schilderijen met gedichten, en enige praktische handreikingen. Vlot geschreven met een mooie lay out. Met een ondertitel genaamd: *inspiratie/beauty/ bemoediging*.

Korte beschrijving: Christa Rosier beschrijft hoe ze eerst hoort dat er een kwaadaardige tumor in haar ene borst zit die behandeld moet worden. Ze beschrijft hoe ze aankijkt tegen behandeling, amputatie van borst, hoe herinneringen aan de tijd waarin haar zoon David aan kanker stierf naar boven komen. Hoe ze warmte en steun ondervindt van vele mensen uit haar geloofsgemeenschap en hoe haar geloof haar steun geeft. Hoe ze omgaat met haar twijfels en angsten en hoe ook haar tweede borst aangetast blijkt te zijn, er dan weer herhaling van borstellende is; onderzoeken, onzekerheden en angsten. Ze legt uit dat ze niet alleen gezien wil worden als kankerpatiënt, maar ook met haar familie, vrienden en vriendinnen van het leven genieten. En schilderen, vliegen als het ware.

Wat viel op: Hoe veel kracht en troost Christa put uit haar geloof en dat ze dat ook met het publiek wil delen. Ook via schilderijen van psalmen. De overwegingen om al dan niet een borstreconstructie te nemen.

Citaten: Pag. 17: "Ik betrap mijzelf er die middag op dat ik alleen maar naar borsten kijk als er een vrouw langskomt. Borsten (twee stuks) en haar (het echte spul), de sieraden van een vrouw.nu ik een periode inga waarin ik afscheid moet nemen van zowel mijn haar, (ja tijdelijk natuurlijk), en een van mijn gazellenjongen (volgens Salomo), overvalt mij echt een gevoel van rouw."

Pag. 33: "Het allerergste van de chemokuur vind ik toch het isolement waar je in belandt. Tuurlijk, ontzettend veel lieve kaarten, bossen bloemen, mensen die alles wel voor me willen doen... maar toch heb je dat nutteloze 'patiënten'-gevoel. Ik kan niets meer voor iemand betekenen. Ben gedoemd om constant mijn onwillige lichaam z'n drammerige zin te geven. Slapen....nuuuu!"

Recensies: Anja Schüller (www.leefwijzer.nl) : "... Ik vind het mooi geschreven, een steuntje in de rug voor vrouwen die ook met borstkanker te maken krijgen.... Achterin staat een handige bijlage voor vrouwen die behandeld worden voor borstkanker. "